

Søndag d. 11. nov, 2012 – Viborg Baptistkirke
 Prædiken af Søren P. Grarup
 Indgangslæsning: 1. Mosebog kap. 1 v. 27-28a.
 Epistel: Paulus' brev kolossenserne kap. 3 v. 1-15.
Prædikentekst: Mattæusevangeliet kap. 220 v. 15-22.

Det var rigtig snedig af farisæerne, når de ville fange Jesus i ord, at alliere sig med deres egne politisk-religiøse modstandere, herodianerne - og så sammen stille Jesus et spørgsmål, som han med et simpelt ja- eller nej-svar kun kunne svare forkert på efter den ene eller den anden parts mening. Men Jesus viser sig lige så snedig og giver et svar, som ingen af parterne kan svare igen på.

Der fik han dem! HA!

Det var sådan noget i den retning, vi gik hjem med efter en kristendomstime i skolen, hvor denne beretning var blevet fortalt, og fru Westerdahl, som ellers var en fremragende kristendomslærerinde, konkluderede, at "den, der graver grav for andre, falder ofte selv i den."

Ved et nærmere kendskab til Jesus må man nok konstatere, at det er for lidt og for tyndt og forkert at konkludere beretningen derhen. Jesus var aldrig ude på bare at få nogen til at falde i - heller ikke dem, der prøvede at få ham til at falde i.

Med sit svar her prøver Jesus faktisk at give både farisæerne og herodianerne en helt ny grund under fødderne.

Så der må være noget mere og noget andet i historien.

Historien er ofte taget frem i diskussionen om forholdet mellem religion og politik.

Og der er draget vidt forskellige konklusioner ud af Jesu dobbeltsvar: "Giv kejseren, hvad kejserens er, og Gud hvad Guds er."

Konklusionerne har spændt så vidt som fra - på den ene side: at det er enhver kristens pligt i det mindste at tage politisk stilling og helst at engagere sig aktivt i det politiske liv - til - på den anden side: en kristen skal koncentrere sig om det, der hører Gud til, og så lade de verdslige om deres politiske sysler. Giv Gud, hvad Guds er - hele dit liv - og lad kejseren om det, der er hans.

Konklusionerne her stammer ikke fra teksten, men fra udlæggerens politiske og teologiske smag og behag. Og går vi Jesus efter i sømmene, så ser vi, at han hverken betragtede det politiske liv som en speciel vigtig sfære, som det var troende menneskers *særlige* pligt at engagere sig i, eller noget uvedkommende, som troende mennesker burde vende ryggen og måske ligefrem ringeagte.

Jesus så livet som et hele. Og jeg tror, at det er deri, vi skal søge meningen med Jesu dobbeltsvar.

Efter episoden her i teksten kommer forskellige grupperinger - sadukæerne og igen farisæerne - i flere omgange og forsøger forgæves at få Jesus til at falde i. Og hele dette bombardement slutter med et spørgsmål om det største bud i loven.

Igen giver Jesus et dobbeltsvar: "Du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte og af hele din sjæl og af hele dit sind. Det er det største og det første bud. Men der er et andet, som står lige med det: Du skal elske din næste som dig selv."

De to bud er så at sige hver sin side af den samme mønt.

Et tredje sted finder vi et dobbeltudsagn af Jesus. Det er ikke et svar på en fælde, men i en bøn. - I det vi kalder Jesu ypperstepræstelige bøn siger han til sin himmelske far om sine disciple: "De er ikke af verden, men i verden."

Det er den dobbelthed, vi lever med som Jesu disciple - også i dag.

Farisæerne og herodianerne og sadukæerne var tre religiøst politiske partier - man skelnede ikke dengang mellem religion og politik. De havde ud af Guds ord og ud af den aktuelle situation bygget hver deres tankebygning, som det af forskellige grunde syntes dem umådeligt vigtigt at få sluset så mange som muligt ind i, så de kunne kontrollere og styre efter hver deres idéer og overbevisning.

Og de brugte alle til rådighed værende kneb - ganske som vi kender fra det politiske liv i dag - nederdrægtig fejlfinding hos modparten - snedig fælder som her i teksten - endda mord.

Og det er ikke kun fra det politiske spil i verden, vi kender det - sandelig også fra kirkens liv gennem tiden, når forskellige fraktioner og holdninger stod over for hinanden, har vi set det samme gennem tiderne - og kan desværre stadig se det.

Mennesker vil gå langt både i politik, i forretning, i kirken - alle vegne - for at blive bekræftet og få ret. Jesus skærer skarpt igennem den livsholdning, når han siger: "Vis mig skattens mønt! - Hvis billede og indskrift er det?" »Kejserens,« svarede de. »Så giv kejseren, hvad kejserens er, og Gud, hvad Guds er!«

Det handler slet ikke om at få ret - hverken over for kejseren eller over for dem, der har en anden mening end én selv. Det handler ikke om at finde det ultimativt rigtige sæt meninger og holdninger, så man kan føre en ultimativt korrekt tilværelse. Det handler ikke om at kunne stille med den rigtige politik eller den rigtige etik eller den helt rigtige måde at være Guds folk på - synagoge eller kirke.

"Hvis *billede* er det?" - Pludselig ringer noget ganske andet med i øret: "*Gud skabte mennesket i sit billede.*"

Og nu forlader vi diskussionen mellem farisæerne og herodianerne og Jesus - for Jesu svar til dem, er også ord til os.

Det er det, livet handler om - *at bære Guds billede i den verden*, som han har skabt.

Hvad enten vi står i en diskussion om vidt forskellige holdninger og meninger om politik eller religion eller etik eller kirke eller hvad, eller vi sidder med selvangivelsen eller vi skal stemme ved et valg - eller vi sidder og synger i kirken, eller vi knokler på en arbejdsplads, eller vi står med opvasken derhjemme.

At bære Guds billede.

Mønten bærer kejserens billede - ligesom danske mønter bærer dronningens billede.

I grundloven står, at det er kongen - altså dronningen, der slår mønt. Det indebærer faktisk, at alle danske mønter og pengesedler tilhører dronningen. Værdien er det, vi tjener og ejer og betaler, men værdisymbolet - det lille stykke metal eller det lille stykke papir - låner vi af dronningen.

En mønt - f. eks. en ti'er - kan blive slidt - endda så slidt, at billedet på den næsten er uigenkendeligt. Den er stadig ti kroner værd, men læg en blankslidt 10'er på disken i kiosken og se, om kioskdamen vil tage imod den som betaling. Men uanset, hvor slidt mønten er, så er den stadig et ti-krone-stykke, der tilhører dronningen. Og vi kan til hver en tid få byttet den slidte tier i Nationalbanken til en mønt med et klart billede af majestæten.

Hvad vil det sige, at bære Guds billede? Hvad vil det sige, at vi er skabt i Guds billede?

Og *hvordan* kan vi bære hans billede? - Gud, som er evig, hellig, almægtig, grænseløs. Det synes alt for stort.

Der er sagt mange kloge og vise ting om det. Der er også sagt meget sludder gennem tiden.

Et af de billeder, som ofte er brugt, fordi det er godt, er billedet af prismer i en prismelysekrone. Hvert lille prisme kan ikke fange alt det lys, der kommer fra lyskilden, men fanger kun en enkelt stråle, som prismet bryder på sin egen måde og kaster videre. Og sammen sender alle disse små prismer i lysekronen lyset ud i hver en krog af hele lokalet.

Sådan kan dit liv og mit liv hver afspejle et lille glimt af den evige, hellige, almægtige Gud.

Men hvad *er* Guds billede?

Ingen har jo nogen sinde set Gud.

Det konstaterer Johannes også i Johannesevangeliet : Ingen har nogen sinde set Gud; den Enbårne, som selv er Gud, og som er i Faderens favn, han er blevet hans tolk.

Hebræerbrevet siger : Kristus er Guds herligheds glans og hans væsens udtrykte billede, og han bærer alt med sit mægtige ord.

Og Paulus siger i Efeserbrevet: "I skal ligne Gud som hans kære børn" - det er et ord, som mange skynder sig forbi, for det synes alt for stort - I skal ligne Gud - men så fortsætter han: "og vandre i kærlighed, ligesom Kristus elskede os og gav sig selv hen for os som en gave og et offer til Gud, en liflig duft. "

Vil vi vide, hvad Guds billede i menneskeformat er, så skal vi se på Jesus - Guds Søn, som selv er Gud, men som gav afkald og blev menneske som os.

Dér ser vi Guds billede midt i en verden, hvor Guds billede ellers ofte er trådt fladt, og ridset og slidt til ukendelighed af synd og selviskhed.

Og hvad kendetegner det billede, vi dér ser?

Først og fremmest den kærlighed, som drev Guds Søn til at give afkald på alt og blive en af os - tage vort liv på sig - og vor synd - og bære den helt ned i døden på korset.

Det er på den kærlighed frem for noget andet, at Guds billede kendes.

Ham skal vi ligne - hans billede skal vi bære.

Og så er vi tilbage ved de alt for store ord - for hvordan kan vi dog gøre det?

Det er et alt for stort krav!

Ja - det ville det være, hvis det var et krav - - men det er en gave.

Om vort "hjertes mønt" så er aldrig så blankslidt, så ingen vil godtage den, så er vor synd og skyld, som har slidt den blank, tilgivet ved Jesu død på korset. Derfor - i stedet for at kassere os som ubrugelige og værdiløse - vil Gud præge sit billede på ny i vore hjerter - d.v.s. *i hele vort liv*.

Sagt med andre ord: Ved Jesu død og opstandelse har han banet vej for os til Gud, vor Far - og for hans Ånd til os, så han kan forme vort liv.

"I har jo ikke fået en ånd, som giver trællekår, så I atter skulle leve i frygt, men I har fået den ånd, som giver barnekår, og i den råber vi: Abba, fader! Ånden selv vidner sammen med vores ånd om, at vi er Guds børn." skriver Paulus til Romerne.

"I skal ligne Gud som hans kære børn og vandre i kærlighed, ligesom Kristus elskede os."

Derfor må vi give Gud, hvad Guds er - for rettelig tilhører vort liv ham, også når vort hjertes mønt er blankslidt, så billedet ikke kan ses.

Vi er skabt til at bære Guds billede - Jesu billede - og jo mere vort liv ligner ham, des mere er vi virkelig os selv - dem, vi er skabt til at være.

Det er en stadig og livslang proces, Guds prægearbejde. For vi er ikke kolde, hårde metalmonter, men levende mennesker, med alle de muligheder og alle de risici, det indebærer.

Det er en stadig proces - derfor siger Paulus, at vi skal *vandre* i kærlighed - det er som en vej, vi må gå ad. For livet er ikke et statisk nu. Livet er hvert skridt, vi går - hvert valg, vi træffer - hvert ord, vi siger, - hver handling, vi gør. - - det er i går, i dag, i morgen.

Alt skal gennempræges af Guds kærlighed, som vi ser i Jesus Kristus.

Det sker, når vi nu og hvert øjeblik overgiver vort liv til ham, som vi rettelig tilhører, vor Skaber og vor Far, og lader hans Ånd fornye vort liv - og nyskabe os til stadig større lighed med Jesus.

Således kan vi bære Guds billede i verden. Vi er ikke af verden, men i verden.

Vi lever og deler vilkår med alle andre i kejserens verden - men som Guds børn må vi dér af Guds nåde bære Guds billede for at den verden, fra vor nabo til kejseren selv må se og høre og mærke, hvad Guds kærlighed er, og give sig til at søge den Gud, der alene kan gøre livet nyt og sandt.

Det var i virkeligheden denne nye grund under fødderne - denne nye vej, som Jesus med sit snedige svar tilbød sine diskussionsmodstandere. Han var ikke ude på at få dem til at falde i - han var ude på at få dem op at stå og gå ad Guds nye vej.

Han ønskede at se Guds billede i deres liv midt i kejserens verden.

Han ønsker at se Guds billede i vort liv midt i den verden, vi lever i.

Det er Guds gave til os og til vor verden.

De valgte dengang - så vidt vi kan se af teksten - at vende ryggen til og krybe tilbage i deres egne skrøbelige tankebygninger for at skjule hjertets blankslidte mønt.

Hvad vælger vi? - hvad vælger du?